

Сираче

(По И. Суриковъ)

Буенъ вѣтъръ низъ полето
Яростно лудѣй,
И край пѣтя тамъ дръвцето
Брули и люлѣй.

То прѣвива се, горкичко,
Срѣдъ поле-море —
Та кждѣ ли, самъ-самичко,
Клонки да опре?

Лѣтни пекове понася,
Дъждове, мъгли;
Вѣтъръ листи му отнася,
Снѣгъ го навали. . .

Тѣй сирачето живѣе,
Като туй дръвце,
Кой го жали, та да сгрѣе
Страдно сърчице?

Ранъ-Босилекъ